

Karen Templeton

Po visų išbandymų

Romance Writers of America RITA
apdovanojimą pelnęs romanas

svajonių knygos

Karen Templeton
PO VISŲ IŠBANDYMŲ

Romanas

Versta iš: Karen Templeton, A Gift for All Seasons,
Harlequin Books, 2012

© Karen Templeton-Berger, 2012

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Renata Vereikienė, vertimas iš anglų kalbos,
2014

© Živilė Adomaitytė, knygos dizainas, 2014

© Thinkstockphotos.com, viršelio nuotrauka

ISBN 978-609-406-796-9

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2014

Skiriu Džesikai Skot, kuri pati rašydama knygą rado laiko padėti man susigaudyti smulkmenose apie armiją. Bent jau tikiuosi, kad man pavyko. Ačiū, mieloji.

1

Verksnė iš prigimties Eiprilė Ros visada nešiojosi nosinę tam atvejui, jeigu ją netikėtai pravirkdytų per televizorių rodoma kavos reklama. Taip, pastarųjų savaitių susitikimai, didžiuliai remonto darbai ir gyvenimo vertybių perkainojimas gerokai sujaukė emocijas. Tačiau vos sulaikyti ašaras (Eiprilė išsitraukė nosinę iš savo vienintelės tikros dizainerio rankinės ir išsišnypštė mažą ledo kubelio formos nosį) dėl keleto *augalų*?

Labiau nei apgailėtina.

Ypač kai pati yra sakiusi: „Kas čia tokio? Nuvažiuoji į medelyną, išsirenki tinkamus medžius, pasisamdai keletą vaikynų, kad sukištų juos į žemę, ir darbas atliktas.“

Nenuostabu, jog pusseserės tik pavartė akis.

Dabar, susisupusi į storą megztinį, vėjui nuo įlankos taršant sodą, ji apsisuko ant jojiko bato kulno ir pro netvarkingai sudėtus moliūgus patraukė link kasos, kurioje sėdintis apsitūlojęs juodaodis su žila barzda tyliai sukikeno.

- Atrodote šiek tiek susinervinusi, - Merilando pakrantei būdinga maniera lėtai tęsdamas žodžius tarė jis ir ta nerūpestinga tartis staiga

pažadino vaikystės vasarų prisiminimus. – Ką jau kalbėti apie tai, kad beveik sustirusi. Taigi pirmiausia prašom arčiau krosnelės – nagi, aš luktelėsiu – o tada pasakykite, kuo galiu padėti. Gerai pažįstu šį medelyną. Jei turite klausimų, pirmyn, nedvejokite.

Nuo jo gerumo ir metalinės krosnelės skleidžiamos šilumos Eiprilės akys vėl pritvinko ašarų.

– Turiu apželdinti tris akrus, kuriuose dabar purvynas ir po statybų likusi netvarka, – tarė ji nusimaudama pirštines ir tiesdama sustirusius pirštus prie krosnelės. – Privalau spėti iki gruodžio vidurio, prieš atvykstant mano pirmiesiems svečiams.

Vyras pakėlė antakius.

– Tai tu ta mergaitė, kuri tvarko Rainharto namą?

– Ta pati. – Eiprilė užsikišo už ausies vėjo ištaršytus plaukus ir ištiesė jam kiek sušilusią plaštaką. – Eiprilė Ros.

– Semas Houvelas. Labai malonu, panele. – Semas paspaudė jai plaštaką ir susikryžiuavo rankas ant krūtinės, slypinčios po stora languota striuke. – Sakai, trys akrai...

Jų pokalbį nutraukė džiaugsmingas vaiko

šūksnis. Semas nusišypsojo ir vos spėjo išėiti iš už prekystalio, kai maža būtybė puolė jam į glėbį. Stipriai apkabinusi Semą mergaitė atšlijo, o Eiprilė, pamačiusi šį raudonskruostį stebuklą ryškiai mėlynomis kojineėmis ir pūsta violetine striuke, neteko žado.

- Tėvelis sakė, kad galėsiu išsirinkti moliūgą Helovinui! - tarė mergaitė ir pasirėmusi pirštine ranka į prekystalį nerangiai pakėlė blizgančiu sportiniu bateliu apautą koją. - Aš turiu naujus batus. Matai?

- Tai nepaprasti batai, panele Lile. Ar tėvelis tau juos išrinko?

- Ne, - atsakė mergaitė ir smarkiai papurtė galvą, - išsirinkau pati. Mamai patiks, tiesa?

- Ak. Taip. Neabejoju, kad patiks...

Mergaitė plačiai išsišiepė rodydama pienučius dantukus ir atsigrėžusi į Eiprilę pakraipė koją, kad ir ji galėtų įvertinti gražiuosius batus.

- Tėtis sako, kad tai *princesės* batukai.

Eiprilė nusijuokė.

- Taip ir yra, - pritarė ji ir už nugaros išgirdo nedrąsų kikenimą, o kartu užuodė jaudinantį vyro kvapą, kurį vos įtraukusi į plaučius pasistengė kuo greičiau iškvėpti. Gana aukštas

plačių pečių vyras su kvaila veidą slepiančia kepure griebė dukterį į glėbį ir apsimetęs loku ėmė čiaumoti palei petį, priversdamas mergaitę kikenti, o Eiprilė pasijuto taip, lyg žemė būtų išslydusi iš po kojų.

Po galais. Po galais, po galais, po galais.

Kairės rankos nykščiu Eiprilė nejučia užčiuopė vestuvinius žiedus ir ėmė juos sukioti, kol į odą įsirėžę deimantai keistai nuramino. Padėjo atgauti pusiausvyrą. Taip, jau būtų metas juos nusimauti. Bet nešiodama šiuos žiedus Eiprilė jautėsi... saugi. Tarsi geriausias, kilniausias vyras, kokį tik pažinojo, ją tebesaugotų, lauktų patogios progos ir drąsintų.

- Panele Ros, - tarė Semas, kai vyras jau buvo išsivadavęs iš mažosios dukrytės rankų ir nusiuntęs ją pasižiūrėti moliūgų. - Štai šis žmogus yra Patrikas Šonesis. O šiai jaunai poniai, - Semas mirkstelėjo Eiprilės pusėn, - mirtinai tavęs reikia.

Štai ir nebešalta! Veidą užliejo karščio banga ir ji metė nustebusį žvilgsnį į Semą, o šis, aiškiai mėgaudamasis jos sumišimu, sukikeno.

- Šonesiai turi geriausią apželdinimo įrangą visoje apygardoje.

- Apygardoje, po šimts. - Patrikas atsisuko į

Eipriłę ir ji pamatę dar męlynesnes už jos akis, kurios švietę tarsi lazerio spinduliai iš po plačiakraštės kepurės. Sugavusios Eiprilės žvilgsnį jos nepaaiškinamai apsiblausę. – Visoje Rytų pakrantėje.

Kiek padvejoję jis atkišo pirštinėtą ranką ir, vos spustelėjęs Eiprilei plaštaką, vėl susigrūdo į striukės kišenę. Paprastos storo audinio striukės. Ne visai švarios. Jis nusuko akis, greičiausiai norėdamas prižiūrėti mažąją mergaitę, kuri rimtu veidu ir labai susikaupusi vaikštinėjo tarp moliūgų, nelyginant priekabi pirkėja naudotų automobilių turguje.

– Taigi, kaip suprantu, ieškote pagalbos?

„Giliai įkvėpk.“

– Matote, maniau, kad tereikia nusipirkti želdinių ir įrankių, o tada pasamdyti ką nors, kas tuos želdinius pasodintų. Bet tik atvykusi čia prisiminiau, jog nesugebu net krapų vazonėlyje užauginti.

Eiprilei pasirodė, jog vyro lūpos sutrūkčiojo.

– Kokio dydžio teritorija?

– Maždaug trys akrai. – Krosnelės šilumą perskrodė dar vienas žvarbus vėjo šuoras ir Eiprilė susisupo į megztinį. Niekada neteko čia lankytis rudenį ir ji nė neįsivaizdavo, koks ne-

gailestingas gali būti drėgnas šaltas oras. – Senelės namą ant jūros kranto noriu vėl paversti užėiga, tad aplinka turi būti bent pakenčiama.

Patriko lūpos vėl nežymiai truktelėjo.

– Kalbate apie Rainharto namą?

– Taip. Iš kur...

– Mažas miestelis.

Eiprilę jau pradėjo erzinti, kad jis nuolat žiūri į šalį. Ypač dabar, kai Semo padedama mergaitė renkasi moliūgą ir jai tikrai niekas negresia. Patrikas išsitiesė ir susikryžiavo rankas.

– Turite sąmatą?

– Tiesą sakant, neturiu.

Jūdviejų akys susitiko ir Eiprilė pasijuto lyg ugnis būtų nudeginusi visą kūną. Ir pasiekusi tarpkojį. Taip nederamai, taip karštai...

– Už porą šimtų dolerių? – vėl nukreipęs akis į dukterį paklausė Patrikas. – Už porą tūkstančių?..

– Ak. Taip. Atleiskite, tikrai nežinau. Bet... Dėl pinigų nesirūpinkite.

Eiprilė dar nespėjo iki galo atsipeikėti sužinojusi, kokius turtus jai paliko Kleitonas. Advokatas turėjo tris kartus perskaityti testamentą, kol ji patikėjo. Prie testamento pridėtą laišką ji

perskaitė pati.

Viskas dabar priklauso tau, gali naudotis kaip tinkama. Matai, aš irgi ištesėjau pažadą...

- Vis dėlto, - paklausė Patrikas, - jūs manėte susitvarkysianti viena?

Eiprilė nusijuokė.

- Dabar man aišku kaip dieną, kad aš iš viso nieko nemaniau. Na, šiaip ar taip, mane beveik visada galima rasti tuose namuose, tad... galbūt kitą savaitę užsuktumėte pasižiūrėti?

- Peržiūrėsiu dienotvarkę. Žinoma, užsiksiu.

- Puiku. Štai. - Eiprilė pasidėjo ant prekystalio saulės akinius, pirštines, tada ištraukė iš rankinės vizitinę kortelę ir padavė Patrikui. Jis atidžiai perskaitė, tarsi norėdamas įsidėmėti, ir iš kišenės ištraukė savąją.

- O čia mūsų...

- Tėveli! Radau moliūgą!

- Niekur neik, mažute! - šūktelėjo jis ir aki-mirką Eiprilė pastebėjo, kad vyras nebe toks įsitemęs, bet čia pat jis vėl susikaustė, vengdamas jos akių linktelėjo ir pasišalino.

Keistuolis, pamanė Eiprilė ir užsidėjusi ant pečių kuprinę patraukė prie savo leksuso, apie kurį dar prieš penkerius metus nebūtų galėjusi nė pasvajoti. Vos atsisėdusi prie aptakaus rie-

šutmedžio vairo, prisiminė ant prekystalio palikusi saulės akinius. Štai kodėl, nors dabar galėjo sau leisti, Eiprilė niekada nepirkdavo akinių, kainuojančių daugiau nei dešimt dolerių. Ji *visur* juos palikdavo.

Kraipydama galvą Eiprilė nuklampojo atgal į medelyną, nuo prekystalio pasiėmė akinius ir – kad tave kur – pirštines, o tada vėl išgirdo skambant mielą Lilės juoką. Smalsumo vedama, prisiartino prie išstatytų moliūgų ir išvydo Patriką: jis erzino dukterį vaidindamas, jog negali apsispręsti, kurį iš dviejų didžiausių moliūgų pirkti. Jis rodė tai į vieną, tai į kitą sakydamas: „Šį. Ne, geriau šį. Ne, vis dėlto šį. Nors geriau pagalvojus, perkame štai šį...“

Laimei, Patrikas buvo nusisukęs, tad Eiprilė galėjo saugiai stebėti tėvo ir dukters žaidimą, kuris guodė ir kartu draskė širdį. Vyras buvo nusiėmęs tą kvailą kepurę, tad buvo matyti tamsūs labai trumpi plaukai...

Staiga jis atsigręžė į Eiprilę, šypsena dingo ir atrodė, kad jo žvilgsnis meta jai iššūkį... Tarp surauktų antakių bolavo lopinėlis šviesios odos, dešinė veido pusė buvo persikreipusi.

O Dieve – Eiprilė žioptelėjo iš nuostabos.

Sutrikusi ir susigėdusi ji išėjo iš medelyno,

klupdama pasiekė išgrįstą automobilių aikštelę ir kurį laiką stovėjo atsirėmusi į savo leksusą, mėgindama nuslopinti sukilusį šleikštulį. Ne dėl jo išvaizdos, o dėl...

Viešpatie, ką ji padarė?

Garsiai atsidususi Eiprilė lėtai apsisuko, akys degė nuo žvarbaus vėjo ir ašarų, o mintyse vienas po kito rezgėsi planai, ką gi daryti toliau; ko gero, būtų protingiausia šokti į automobilį ir nuskrieti, sakykime, į Urugvajų. Bet ne... ji negali. Ne tik todėl, kad neturi pasiėmusi paso. Taigi giliai įkvėpusi vėl užsimetė ant peties rankinę ir patraukė atgal į medelyną. Dėl kvailos galvos kenčia kojos.

Ar kaip ten sakoma.

Pamatęs, kad Eiprilė sugrįžo, Semas susijuo-kė.

- Ką pamiršai šį kartą?

- Turbūt sveiką protą, - sumurmėjo Eiprilė ir ištiesusi kaklą pasižiūrėjo į išrikiuotų moliūgų eilę. - Ar Patrikas dar čia?

- Ką tik išėjo, - atsakė Semas. - Automobilį buvo palikęs kitoje pusėje, - pridūrė pamatęs jos surauktą kaktą.

Eiprilė kažką sumurmėjo.

- Dar ko nors reikia? - paklausė Semas.

„Kito apželdintojo!”

Kadangi būtų tekę aiškinti daugiau, nei Eipri-
lė norėjo ar galėjo, ji tiesiog papurtė galvą ir
grįžo prie automobilio, kur susigūžė nuo bjaur-
aus vėjo ir pasijuto esanti blogiausias žmogus
pasaulyje.

Taip, tokios reakcijos jis ir tikėjosi, suirzęs,
bet kartu susitaikęs su įprasta jam tapusia pa-
dėtimi, pamanė Patrikas. Tačiau tikrai nesiti-
kėjo, kad pats taip reaguos į šią mielą švie-
siaplaukę, ir tai buvo nemenkas smūgis jo ins-
tinktams, ką jau kalbėti apie kūno dalis žė-
miau juosmens. Tai, ką pajuto šiai moteriai,
erzino, bet nė iš tolo nedvelkė susitaikymu su
esama padėtimi.

Jo lūpas iškreipė šypsena primenanti grima-
sa. Atrodo, jis dar nemiręs. Ar bent jau jo lyti-
nis potraukis. Galbūt kvailas per visą pilvą,
bet nemiręs. Tačiau pamatęs, su koku pasidy-
gėjimu ji atšoko, suprato, kad trauka, ko gero,
ne abipusė. Na, tie brangūs žiedai ant dešinio-
sios rankos turbūt vis tiek jai neleistų pasiduo-
ti nutrūktgalviškoms mintims.

Patrikas turėjo nuspręsti, ar imtis darbo pa-
čiam, ar perleisti jį tėvui, o galbūt vienam iš
brolių. Dievas mato, pagundų jam reikia ma-
žiausiai. Taip pat ir nusivylimų....